

030217-1

Samo vidění je velký zázrak; je to obrovský pokrok od pouhého rozpoznávání světla od tmy. Ten zázrak začíná tam, kde od vlastních dojmů, aisthesí, dokáže „vidění“ přejít k „vidění něčeho“, tedy k onomu „něčemu“, které je viděno. Řekové dávali jednoznačně přednost vidění, když volili metafory, sloužící k postižení myšlení; odtud jejich THEOREIN a THEORIA, což znamenalo jakési vnitřní vidění, zírání – např. na pravdu, jak to najdeme u Aristotela při vymezení tzv. teoretických věd. Ale v myšlení se odehrál podobný zázrak jako ve vidění: také v myšlení se musíme naučit přejít od svého aktu myšlení k tomu, co je myšleno, tedy k myšlenému. Ale v myšlení dochází ještě k dalšímu zázraku, který je zase jakousi obdobou stereoskopie: tímto zázrakem je dialog. Dialog není pouhým rozhovorem ve smyslu střídání monologických vyjádření, ale je to zvláštní situace, v níž náhle vyvstává nejen naše subjektivně myšlení, ale v němž se onomu myšlenému dostává plastické, „prostorové“ podoby, k níž se mohou vztáhnout také další účastníci dialogu. „Ten druhý“ je totiž naprosto nezbytný tam, kde nemáme a nesmíme zůstat v zajetí své subjektivity a tím zahlcení deprimujícím dojmem, že si všechno vymýšlíme. Právě dialog je prostředím, v němž nemůže setrvat a přežít sofista jakožto sofista.

(Písek, 030217-1.)